

Sygnatura akt VI Ka 485/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **2 września 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Sędziowie SSO Krzysztof Ficek (spr.)

SSO Marcin Mierz

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale komisarza celnego Jarosława Jungi

przedstawiciela Urzędu Celnego w R.

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2014 r.

sprawy **S. P. (P.), syna J. i E.**

ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 65§1 i 4 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 10 marca 2014 r. sygnatura akt II W 1723/12

na mocy art. 439 § 1 pkt 9 kpk, art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. uchyła zaskarżony wyrok i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 51 § 1 i 2 kks umarza postępowanie wobec S. P. o zarzucane mu wykroczenia skarbowe z art. 65 § 1 i 4 kks a kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa;

2. na mocy art. 47 § 4 kks w zw. z art. 43 § 1 pkt 4 kks orzeka przepadek przedmiotów w postaci dowodów rzeczowych wymienionych w postanowieniu Urzędu Celnego w R. z dnia 6.07.2012 r. (k. 196 akt) i na mocy art. 49 § 1 kks w zw. z art. 31 § 6 kks zarządza ich zniszczenie.

Sygn. akt VI Ka 485/14

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 10 marca 2014 roku sygn. akt II W 1723/12 apelację wniósł obrońca oskarżonego S. P.. Orzeczenie to zaskarżył w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art.5 § 2 kpk w zw. z art.113 § 1 kks poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości w zakresie, w którym świadkowie A. D. oraz S. Z. stwierdzili, iż obecny na sali oskarżony „raczej” nie jest osobą, która nadała w dniu 17 lipca 2011 roku

przesyłkę nr (...), a w dniu 21 lipca 2011 roku przesyłkę nr (...) – poprzez przyjęcie, że mimo treści zeznań wskazanych świadków nadawcą rzeczonych paczek był właśnie oskarżony;

2. dokonanie błędnych i sprzecznych z treścią zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia – w zakresie przyjęcia, iż to oskarżony nadał w siedzibie firmy (...) w T. w dniu 17 lipca 2011 roku przesyłkę nr (...), a w dniu 21 lipca 2011 roku przesyłkę nr (...), mimo kategorycznego wykluczenia przez świadka K. D. – pracownika firmy kurierskiej, aby obecny na sali oskarżony był osobą, która wysyłała rzeczony paczki;

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art.5 § 2 kpk w zw. z art.113 § 1 kks poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości dotyczących ustalenia osoby, która korzystała z adresu mailowego (...)w związku z zamówieniem przez M. K. tytoniu i ustalenie, że był nim oskarżony – w oparciu o szacowane przez Sąd małe prawdopodobieństwo, aby ktoś inny posiadał hasło dostępu do skrzynki;

4. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art.7 kpk i art.410 kpk w zw. z art.113 § 1 kks poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania ocenę wyjaśnień S. P. i odmówienie im waloru wiarygodności, mimo że znajdują one pełne oparcie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym głównie w zeznaniach świadków K. D., A. D. i S. Z..

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje :

Wywiedziona apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy mając na uwadze cały materiał dowodowy, oceniając go w sposób zgodny z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, z których wyprowadził zasadny wniosek o sprawstwie i winie oskarżonego w zakresie przypisanych mu wykroczeń skarbowych. Jednocześnie nie miał żadnych podstaw do zastosowania normy z art.5 § 2 kpk w zw. z art.113 § 1 kks, gdyż pojawiające się w sprawie wątpliwości usunął pogłębioną i rzeczową analizą materiału dowodowego.

Prawidłowe jest ustalenie, że to właśnie oskarżony S. P. w dniach 17 i 21 lipca 2011 roku nadał tytoń do palenia o nazwie (...) bez wymaganych znaków akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art.63 kks. Obie przesyłki zostały nadane przez osobę podającą się za W. W., która nie figuruje w bazie (...), a nadto nikt taki nigdy nie wynajmował powierzchni w Centrum Handlowym (...) w T., a adres tego miejsca wykorzystał nadawca przesyłek. Podstawowym dowodem w sprawie świadczącym o sprawstwie oskarżonego jest to, że adresat pierwszej przesyłki M. K. zamówiła tytoń u osoby posługującej się adresem mailowym (...), zaś ten adres należy do oskarżonego. Zasadnie Sąd Rejonowy uznał za niewiarygodne mało stanowcze tłumaczenie oskarżonego, że ktoś posługiwał się jego kontem, nie wie kto to mógł być i nie wie jak ten ktoś mógł poznać jego hasło. Ma rację Sąd I instancji, że osoba postronna musiałaby zadać sobie wiele trudu, by złamać hasło do poczty oskarżonego (na co ten w ogóle się nie powoływał), a nadto podając nieswojego maila ryzykowałaby niezawarciem transakcji, gdyż rzeczywisty użytkownik adresu odsyłałby zainteresowanych kupnem tytoniu i w ten sposób uniemożliwił to na co „włamującemu się” zależało. Nie sposób nie zgodzić się z Sądem meriti, że takie działanie byłoby niezrozumiałe. Stąd należało wyprowadzić tylko jeden wniosek, że M. K. skontaktowała się z oskarżonym, u niego złożyła zamówienie na tytoń i to on zrealizował zamówienie. Co się zaś dotyczy drugiej przesyłki, to w pełni przekonująco Sąd Rejonowy przyjął, że z powodu identycznego sposobu działania (ten sam fikcyjny nadawca i adres nadawcy, to samo miejsce nadania, ten sam sposób płatności, a także zawartość paczek - tytoń do palenia o nazwie (...)) i w tym wypadku sprawcą jest oskarżony S. P..

Mając pewny, bezsporny i obiektywny dowód w postaci adresu mailowego oskarżonego i niewytrzymujące krytyki tłumaczenia S. P., a z drugiej strony niestanowcze zeznania pracowników firmy (...) co do osoby podającej się za W. W.,

zasadnie Sąd Rejonowy na tym pierwszym dowodzie zbudował swoje rozstrzygnięcie. Analiza akt potwierdza ocenę Sądu meriti odnośnie relacji A. D., S. Z. i K. D.. Nie da się uznać za stanowcze zeznania świadków, którzy twierdzą, że klientem nadającym przesyłki „raczej” nie był oskarżony. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy wpływ na takie twierdzenia na rozprawie miał wpływ ok. półtora roku od nadania przesyłek do zobaczenia oskarżonego „na żywo”. Natomiast w postępowaniu przygotowawczym świadkom okazano wyłącznie zdjęcia, w tym zdjęcie oskarżonego bardzo słabej jakości (k.93), a nadto budzące wątpliwości Sądu Rejonowego, który przecież miał bezpośredni kontakt z oskarżonym, czy widnieje na nim S. P. (uzasadnienie wyroku k.305 wers 4 i 3 od dołu). Nie jest też pozbawiony racji argument, że dziennie firma (...) ma około 800 zleceń. Dodać trzeba, że nie ma racji obrońca, iż świadek K. D. kategorycznie wykluczył, by S. P. był nadawcą rzeczonych przesyłek. Świadek ten zeznał, że „raczej oskarżony to nie jest ta osoba, o której zeznawałem” (k.253). Nie sposób zatem budować rozstrzygnięcia w sprawie w oparciu o tę część zeznań pracowników spółki (...) dotyczącą nierozpoznania oskarżonego jako klienta firmy.

Z podanych wyżej powodów Sąd odwoławczy uznał prawidłowość ustaleń Sądu I instancji i niezasadność apelacji obrońcy oskarżonego.

Pomimo nieuwzględnienia środka odwoławczego zaskarżony wyrok nie mógł się ostać z powodu negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności. O umorzenie postępowania karnego z tego powodu wniósł na rozprawie apelacyjnej przedstawiciel oskarżyciela publicznego Urzędu Celnego w R. (k.326v.).

Od popełnienia obu wykroczeń skarbowych minęły ponad 3 lata. Zgodnie z art.51 § 1 kks karalność wykroczenia skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok. Jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy (tak było w niniejszej sprawie), karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu (art.51 § 2 kks). Zatem doszło w sprawie do przedawnienia karalności. Zauważyć przy tym trzeba, że oskarżonemu zarzucono paserstwo akcyzowe, którego znamieniem ustawowym nie jest narażenie na uszczuplenie podatku akcyzowego. Naraża na uszczuplenie podatku akcyzowego nie paser, ale sprawca czynu określonego w art.63, art.64 lub art.73 kks. Podatnikiem akcyzy jest osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, która dokonuje czynności podlegających opodatkowaniu akcyzą lub wobec której zaistniał stan faktyczny podlegający opodatkowaniu akcyzą (art.13 ust.1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 roku o podatku akcyzowym). Dlatego co do S. P. w postępowaniu skarbowym nie wydano decyzji wymiarowej dotyczącej należności publicznoprawnej. Trafny jest pogląd komentatora, że wszystkie czyny zabronione kwalifikowane z art. 65 kks przynależą do grupy deliktów abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo. Nie są to czyny konkretnego narażenia, jak mogłoby to wynikać z § 3 i 4, gdzie ujęto znamię kwoty podatku narażonego na uszczuplenie. Znamię to pełni wyłącznie funkcję elementu specjalizującego, niebędącego zarazem ustawowym skutkiem, od którego uzależniona jest realizacja znamion paserstwa akcyzowego (Grzegorz Łabuda w „Kodeks karny skarbowy. Komentarz.”, WKP, 2012). Wywody te Sąd odwoławczy poczynił, by uzasadnić dlaczego termin przedawnienia należało liczyć od daty czynu a nie z końcem roku 2011 (art.44 § 3 kks w zw. z art.51 § 1 kks).

Mając na uwadze upływ terminu przedawnienia karalności czynów przypisanych oskarżonemu Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i na mocy art.17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art.51 § 1 i 2 kks umorzył postępowanie wobec S. P. o zarzucanemu mu wykroczenia skarbowe z art.65 § 1 i 4 kks a kosztami procesu w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Tytułem środka zabezpieczające na podstawie art.47 § 4 kks w zw. z art.43 § 1 pkt 4 kks i art.49 § 3 kks orzekł przepadek zatrzymanego tytoniu stanowiącego dowody rzeczowe w sprawie wymienione w postanowieniu Urzędu Celnego w R. z dnia 6 lipca 2012 roku (k.196) i na mocy art.49 § 1 kks w zw. z art.31 § 6 kks zarządził ich zniszczenie.